

Bosna i Hercegovina
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
UNSKO SANSKI KANTON
KANTONALNI SUD U BIHAĆU
Broj 001-0-Kž-07-000051
Bihać, 23.05.2007.godine

U IME FEDEARCIJE BOSNE I HERCEGOVINE

Kantonalni sud u Bihaću u vijeću sastavljenom od sudija Dervišević Nurije kao predsjednika vijeća, Hodžić Fikreta i Kapić Reufa kao članova vijeća, sa zapisničarem Husarević Fatimom, u krivičnom predmetu protiv optuženog Sijamhodžić Izeta, zbog krivičnog djela iz člana 208 stav 2 KZ FBiH, povodom žalbe optuženog izjavljene protiv presude Općinskog suda u Bihaću, broj 017-0-K-06-000416 od 22.12.2006.godine, u prisutnosti kantonalnog tužioca Amidžić Fadile, optuženog i njegovog branioca adv. Veladžić Hasana, na sjednici vijeća održanoj dana 23.05.2007.godine donio je

P R E S U D U

ODBIJA SE kao neosnovana žalba optuženog Sijamhodžić Izeta i POTVRĐUJE presuda Općinskog suda u Bihaću broj 017-0-K-06-000416 od 22.12.2006.godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Općinskog suda u Bihaću broj 017-0-K-06-000416 od 22.12.2006.godine, optuženi Sijamhodžić Izet oglašen je krivim zbog krivičnog djela bludne radnje iz člana 208 stav 2 KZ F BiH, te mu je izrečena uvjetna osuda i utvrđena kazna zatvora u trajanju od 7 (sedam) mjeseci a koja se neće izvršiti ako optuženi u roku od dvije godine od pravomoćnosti presude ne počinu novo krivično djelo. Oštećeni S.D. i H.J. sa imovinskopravnim zahtjevom upućeni su na parnični postupak, a u smislu člana 202 stav 4 ZKP-a FBiH optuženi je oslobođen plaćanja troškova krivičnog postupka.

Protiv te presude žalbu je blagovremeno izjavio optuženi putem svog branioca, advokata Veladžić Hasana zbog povrede krivičnog zakona sa prijedlogom da se žalba uvaži, pobijana presuda preinači i optuženi oslobodi od optužbe.

Na sjednici krivičnog vijeća apelacionog odjeljenja ovog suda održanoj u smislu člana 319 stav 1 ZKP-a FBiH, optuženi i njegov branilac u cijelosti su ostali kod žalbenih navoda i prijedloga iz žalbe. Istovremeno kantonalni tužilac istakla je da je prvostepeni sud pravilno postupio kada je optuženog oglasio krivim za utuženo krivično djelo. Stoga je predložila da se žalba optuženog odbije kao neosnovana.

Ispitujući prvostepenu presudu u granicama žalbenih prigovora optuženog, kako je to i predviđeno odredbom člana 321 ZKP-a FBiH, ovaj sud riješio je kao u izreci a iz slijedećih razloga:

Žalbeni prigovori optuženog da je prvostepeni sud povrijedio krivični zakon, kada ga je za radnje iz izreke pobijane presude oglasio krivim zbog krivičnog djela bludne radnje iz člana 208 stav 2 KZ FBiH, nisu osnovani. Osparavajući ispravnost zaključaka u pogledu odlučnih činjenica, žalba optuženog naglašava da bi postojalo ovo krivično djelo, mora biti ispunjen i posebni bitni elemenat a to je da je bludna radnja izvršena pod sledećim uvjetima: upotrebom sile ili prijetnje (član 203-silovanje), iskorištavanjem duševne bolesti ili neke druge teže duševne smetnje (član 204-spolni odnošaj s nemoćnom osobom), zloupotrebom svog položaja (član 205-spolni snošaj zloupotrebom položaja i ozbiljnom prijetnjom nekim teškim zlom (član 206 – prisila na spolni odnošaj). Suprotno tvrdnjama žalbe optuženog, ovaj sud smatra da je prvostepeni sud utvrdio sve činjenice koje su značajne da bi se na valjan i zakonit način donijela sudska odluka, za svoje zaključke u pogledu primjene krivičnog zakona dao je valjane razloge, pa ih kao takve prihvata i ovaj sud.

Žalba optuženog s pravom naglašava da bi postojalo ovo krivično djelo, bludne radnje moraju se izvršiti na jedan od naprijed navedenih načina. Međutim, sama činjenica da je optuženi bez saglasnosti oštećenih, dakle bez dobrovoljnog pristanka S.D. „stavio svoju ruku na genitalije oštećenog pomjerajući je gore dole“ te da je oštećenom H.J. „stavio svoju ruku na njegovu nogu milujući je a potom otkopčao hlače i uhvatio rukom njegov polni organ“ upućuje na jedan vid prisile te na zaključak da su se u radnjama optuženog u oba slučaja, kako u objektivnom tako i u subjektivnom smislu ostvarili svi bitni elementi bića krivičnog djela za koje je optuženi i oglašen krivim. Da nije bilo dobrovoljnosti oštećenih, vidljivo je i iz njihove reakcije na ponašanje i radnje koje je optuženi poduzeo u cilju vlastitog zadovoljenja. Osnovni kriterij za razgraničenje ovog krivičnog djela od krivičnih djela iz člana 203 – 207, jeste umišljaj počinioca. Kako u radnjama optuženog u konkretnom slučaju nije bilo elemenata pokušaja a niti svršenog krivičnog djela iz člana 203-207 KZ FBiH, već je njegov umišljaj bio usmjeren samo na zadovoljenje spolnog nagora i vlastite tjelesne pohote, to su se u njegovim radnjama ostvarili elementi krivičnog djela za koje je i oglašen krivim. Ne stoji niti prigovor žalbe optuženog da nema niti elemenata krivičnog djela iz člana 208 stav 2 KZ FBiH, jer da oštećeni nisu djeca. Za postojanje ovog krivičnog djela dovoljno je da je oštećeni mladb.osoba ili dijete, a nesporno je da je oštećeni S.D. rođen 20.09.1989.godine te da se radi o mladb. osobi.

Nemogu se prihvatiti niti navodi branioca optuženog sa sjednice apelacionog odjeljenja da se radnje optuženog trebaju pravno okvalifikovati kao spolno uznemiravanje građana, da je isto sankcionirano Zakonom o ravnopravnosti spolova te da je za to krivično djelo nadležan sud BiH. Naime, stupanjem na snagu ovog zakona nije dekriminalizirano krivično djelo bludne radnje, koje je podvedeno u novom KZ FBiH koji je stupio na snagu i primjenjuje se od 01.08.2003.godine u glavi XIX, kao krivična djela protiv spolne slobode i morala.

Žalba optuženog zbog povrede krivičnog zakona, u smislu člana 323 ZKP-a FBiH ima prošireno djelovanje i u sebi sadrži i žalbu zbog odluke o krivičnopravnoj sankciji. Ispitujući prvostepenu presudu po ovom žalbenom osnovu, ovaj sud nalazi da niti ti prigovori optuženog nisu osnovani. Olakšavajuće okolnosti koje su se našle na strani optuženog po mišljenju ovog suda više su nego dovoljno došle do izražaja kada je optuženom izrečena uvjetna osuda kao mjera upozorenja, da optuženi neće više činiti ovakva ili slična krivična djela. Stoga ovako izrečena krivičnopravna sankcija po mišljenju ovog suda u svemu odgovara težini počinjenog krivičnog djela, njegovoj društvenoj opasnosti i stepenu krivične odgovornosti optuženog kao počinioaca i ona je dovoljna ali i neophodno potrebna da bi se postigla svrha kažnjavanja u vidu generalne i specijalne prevencije.

Po mišljenju ovog suda prvostepeni sud je povrijedio krivični zakon u korist optuženog kada ga je oglasio krivim za jedno produženo krivično djelo bludne radnje iz člana 208 stav 2 KZ FBiH. Kada su u pitanju krivična djela kojim se napada sama ličnost ili uopšte neko lično dobro (život, tijelo, sloboda, čast), nemože se konstruisati produženo krivično djelo bez istovjetnosti oštećenog. Provedenim dokazima utvrđeno je da je optuženi u relativno kratkom vremenskom periodu izvršio dvije bludne radnje prema različitim osobama muškog pola. Stoga je prvostepeni sud pogrešno primjenio krivični zakon kada je te radnje optuženog pravno kvalifikovao kao jedno produženo krivično djelo, umjesto da ih je pravno okvalifikovao kao sticaj dva krivična djela bludne radnje. Kako ovaj sud kao apelacioni u smislu člana 321 ZKP-a FBiH, prvostepenu presudu ispituje samo u granicama žalbenih prigovora, na ovu povredu krivičnog zakona ukazuje se samo u instruktivnom smislu.

Obzirom na izneseno riješeno je kao u izreci a u smislu člana 328 ZKP-a FBiH.

ZAPISNIČAR
Husarević Fatima

PREDSJEDNIK VIJEĆA
Dervišević Nurija